

စိတ်ကူးမျိုးမျိုးစေ့စေ့

ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပ်အထွေထွေ

ရဲစကိုင်း

ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပ်အထွေထွေ
ရဲစတိုင်း
အမွေမှာတမ်း

အသက် ၈၀ ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကို ဆေးရုံက လက်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လို့ သားသမီးသုံးယောက်ဟာ မြင်းလှည်းငှားပြီး ရွာကိုပြန်ခေါ်လာကြ ပါတယ်။ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ အဘွားကြီးဟာ သူ့အခြေအနေကို သိနေပုံရပါ တယ်။ မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပါ တယ်။

"အမေ ဘာမှမပြောနဲ့လေ မောနေပါ့မယ်"

"ဟုတ်တယ် အမေ ပြောစရာရှိရင် အိမ်ရောက်မှ ပြောနော်"

သားသမီးတွေက ဘာမှမပြောဖို့ တားမြစ်ပေမဲ့ အဘွားကြီးက လက်ကာ ပြတယ်။

"အမေသိတယ်၊ အမေ ဒီတောင်ကို မကျော်နိုင် တော့ပါဘူးကွယ်"

"မဟုတ်တာအမေရယ်၊ အိမ်ရောက်ရင် ဆက်ကု ပေးမှာပါ"

"အမေ မသေခင် သားတို့ သမီးတို့ကို အရေးကြီး စကား ပြောခဲ့ချင်တယ်"

အရေးကြီးစကားဆိုတော့ သားသမီးတွေ ခေါင်းထောင်သွားကြတယ်။ ဘာများပါလိမ့်လို့ နားစွင့်ထားကြတယ်။ မြင်းလှည်းက တဖြည်းဖြည်း အိမ် နဲ့နီးလာပါပြီ။

"အမေလေ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ပြေးမိပြေးရာ ပြေးရင်း အမေတို့နေအိမ်

ခြေရင်းမှာတစ်ခါ ..."

အဘွားကြီးမောလို့ ခဏ နားသွားချိန်မှာ မောင်နှမသုံးယောက် အသေအချာ စာရွက်နဲ့ ရေးမှတ်လိုက်ပါတယ်။ အရင်တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့ အဘွားတွေဟာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသူတွေ ဆိုတော့ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ပြေးရင်းလွှားရင်း ရတနာတွေ မြှုပ်နှံထားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်တာ ကြောင့် ရေးမှတ်ကြတာပါ။

အမောပြေသွားတော့ အဘွားကြီးက ဆက်ပြောပြ ပါတယ်။

"ရွာလယ်က ရေကန်ကြီးဘေးမှာ"

"ဟဲ့ ... သေသေချာချာမှတ်နော်၊ မေ့သွားဦးမယ်"

"အေးပါဟ၊ စိတ်ချစမ်းပါ"

အဘွားကြီးက စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့အရေး အနိုင်နိုင် အားယူနေရပါတယ်။

"ရွာထိပ်က လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာတစ်ခါ"

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စပြောပြီး အဘွားကြီး သတိလစ်သွားပါတယ်။ နေအိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေပြီဖြစ်လို့ သားသမီးသုံးယောက် အမြန်ပွေ့ခေါ်ပြီး အိပ်ရာမှာ အကျအန သိပ်လိုက်ပါတယ်။ အခုနေ သူတို့အမေ သေသွားမှာ ကို အရမ်းစိုးရိမ်နေကြပါတယ်။ စကားက မဆုံးသေးလို့ပါ။ သူတို့အမေ သတိအမြန်ဆုံး လည်လာပါစေလို့ ဝိုင်းပြီးဆုတောင်းနေကြပါတယ်။ တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့ အဘွားကြီး မျက်လုံး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်လာပါတယ်။

"ဟော...အမေ သတိရလာပြီ အမေ ခုနက ပြောပြ ခဲ့တာ သတိရလား ဟင်"

"အင်း"

"အဲဒီနေရာတွေမှာ အမေရိကန်တွေ မြှုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လားဟင်"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်တွေ အမေ့ကို မုဒိမ်းကျင့်သွားတာ"

အဲဒီစကားပြောအပြီး အဘွားကြီး ဇက်ကျိုးကျသွား ပါတော့တယ်။

ချစ်သူအမိန့်တော့ မဟုတ်ပါ

အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီခေတ်တုန်းက အဖောင်ကျေးရွာမှာ သူကြီးဦးစံကွန့်ဆိုသူ ရှိပါတယ်။ အထက်ဖား အောက်ဖိ လူစားဖြစ်တာကြောင့် အုပ်ချုပ်သူတွေ အဖို့ နှစ်သက်စရာ ဖြစ်ပေမဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဘက်ကျတော့ အော်ဂလီဆန် ကြပါတယ်။ အထက်က ငါးပြားဖိုးလောက် လုပ်ခိုင်းရင် သူက တစ်ကျပ်ဖိုး ချဲ့ကားပစ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ အခွန်ငွေ ကောက်ခံရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထက်က ညွှန်ကြားတာကြောင့် ရွာသူရွာသားအားလုံး သူ့အိမ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

"ဟေ့ကောင် ရွာဆော် ငလုံး"

"မှန်ပါ"

"ရွာထဲကို မောင်းလိုက်ခတ်စမ်း၊ တစ်အိမ်တစ်ယောက် အစည်းအဝေး တက်ရမယ်၊ မတက်ရင် သေဒဏ်လို့"

ရွာဆော်ဆိုတာ သူကြီးခိုင်းသလို လုပ်ပေးရသူဖြစ်တော့ ဘာမှ အတွန့်မ တက်ရဲဘူး။ သူကြီးအမိန့်အတိုင်း ကြေညာရတာပေါ့။ ရွာတစ်ပတ်ကြေညာ ပြီး ပြန်လာတော့ သူကြီးက မေးပါတယ်။

"ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ ငါခိုင်းသလို ကြေညာပြီး ပြီလား"

"ပြီးပြီဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အစည်းအဝေးမတက်ရင် သေဒဏ်ဆိုလို့ ရွာသား အားလုံး တုန်နေအောင် ကြောက်နေကြတယ် သူကြီးရဲ့"

"ဟေ့ ... ဟုတ်လား၊ အေးကွာ အမိန့်က နည်း နည်း ပြင်းသွားပုံရတယ်၊

နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ကြေညာ ပေးလိုက်ကွာ၊ သေဒဏ်ဆိုပေမဲ့ သိပ်မကြောက်ကြနဲ့လို့"

ရွာဆော်ကြီးဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးကြေညာ ပြန်တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူကြီးက စူးစမ်းပြန် တယ်။

"ဘယ်လိုလဲ ... အကြောက်ပြေကုန်ကြပြီမဟုတ် လား"

"ပြေရုံတင်မကဘူး။ မျက်နှာတွေ စပ်ဖိးဖိးဖြစ်ကုန် ကြပြီ သူကြီးရဲ့"

"အိမ်း ... ခက်တာပဲ၊ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ကြေညာပေးစမ်း ငလုံး"

"ဘာကြေညာရမှာလဲ သူကြီး"

"တစ်အိမ်တစ်ယောက် အစည်းအဝေးတက်ရမယ်၊ မတက်ရင် သေဒဏ်၊ သေဒဏ်ဆိုပေမဲ့ သိပ်မကြောက်ကြနဲ့၊ သိပ်မကြောက်ကြနဲ့ဆိုလို့လည်း သိပ်ပြီး မပေါ့ကြ နဲ့လို့"

အဲဒီအချိန်ကစပြီး စကားအမျိုးမျိုး ပြင်ပြောတတ်သူကို အဖောင်ရွာက သူကြီးဦးစံကွန့်လို ဖြစ်နေပြီလို့ သုံးစွဲ ခိုင်းနှိုင်းကြပါတော့တယ်။

စားပြီး နားမလည်

ဦးချာပေဆိုတာ ကျုံ့ကူကျေးရွာတစ်ဝိုက်မှာ ကလေးကအစ ခွေးကအစ သိကြပါတယ်။ သူက မူးလာရင် အရမ်းသွေးဆိုးတတ်သူပါ။ ဟိုအရင်တုန်းက ဓားပြတိုက်မှု ၆ မှုနဲ့ ထောင်ကျဖူးသူ ဖြစ်လေတော့ ရွာလူကြီးတွေက အစ သူ့ဆိုရင် ရှိန်ကြပါတယ်။ အရက်သောက်ပြီးရင် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်သွားပေမဲ့ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို ကြည်ကြည်သာသာပဲ ဆက်ဆံပါတယ်။

အဲသလောက် ကြောက်ကြတာပါ။ တစ်ရက်မှာတော့ ဦးချာပေဟာ ဘာစိတ်ကူးရတယ် မသိဘူး၊ ရွာထိပ်က အရက်ပုန်းချက်ရောင်းတဲ့ ကုလားတို့ တဲအိမ်ကို အရင် ဝင်လိုက်ပါတယ်။

"ဟေ့ကောင် ကုလား ... ဦးရေ ရလားကွ"

"ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ အခုပဲ ဖိုပေါ်က ချထားတာပါ ရော"

ဦးချာပေဟာ ကုလားတိုက်တဲ့ အရက်ဦးရေ တစ် ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပါတယ်။

"ကောင်းသကွာ ... အရက်ဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့၊ ရင်ထဲ ပူဆင်းသွားတာပဲ"

ကုလားတို့အိမ်ကထွက်ပြီး ရွာလယ်ပိုင်းက ကို ထွန်းတို့ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားပြန်တယ်။

"ဟေ့ကောင် ငထွန်း အရက်တစ်ခွက် ပေးစမ်းကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ခင်ဗျ"

"အေးကွာ၊ တယ်ကောင်းသကိုး၊ ကုလားဆိုင်က အရက်နဲ့ကွာပေါ့၊ ဟို

ကောင်က ရေတွေ ဘယ်လောက် ရောထားသလဲမသိဘူး၊ အခုအရက်ကမှ တကယ် ကောင်းတာ"

ကိုထွန်းတို့အရက်ဆိုင်က ထွက်လာပြီးတဲ့အခါ ရွာဖျားပိုင်းက ဘဒင်တို့ အရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

"ဟေ့ကောင် ဘဒင် ... အရက်လုပ်ကွာ၊ ခပ်ပြင်းပြင်း ကလေးနော်"

"စိတ်ချဦးလေး ကျွန်တော်က အမှန်တွေပဲ ရောင်းတာ"

ဦးချာပေဟာ ဘဒင်ဆက်သတဲ့အရက်ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက် လိုက်ပါတယ်။

"ဗဲရီးငွတ်၊ အရက်ဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့၊ ငထွန်းနဲ့ ကုလားတို့ဆိုင်မှာ သောက် ခဲ့တာ ရေအတိုင်းပဲ၊ မင်း အရက်ကမှ တကယ်ကောင်းသကွာ"

ဦးချာပေဟာ သုံးဆိုင်ဝင်ပြီး သုံးခွက်သောက်လိုက်တာ အတော့်ကို ထွေ နေပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း ရွာဖျားကနေ ရွာထိပ်ကို ရောက်တဲ့ အခါ သူ့လုံချည်ကို အပေါ်မလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အသံပြကြီး နဲ့ အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ခွေးမသားတွေ တစ်ကောင်မှ မကောင်းဘူး"
